

Dyr, mennesker og engle

Af Martinus

Jordmenneskene befinder sig i overgangstilstande fra dyreriget til menneskeriget • De levende væsener, hvis bevidsthed manifesterer sig gennem individuelle organismer, kan inddeles i tre grundtyper: dyr, mennesker og engle. Af disse grundtyper eller hovedarter af levende væsener er dyrenes gruppe den, der er mest kendt af det jordiske menneske. Det vil mange måske synes er mærkeligt, de vil mene, at de jordiske mennesker vil have størst kendskab til menneskegruppen, fordi de vil have den opfattelse, at jordmennesket selv tilhører denne gruppe. Det gør det imidlertid ikke, men det vil engang komme til det.

I det jordiske menneskes bevidsthed er det kun den side, vi kalder "det gode", der er menneskelig, idet jordmenneskene befinder sig i overgangstilstande fra dyreriget til menneskeriget. Det er altså endnu kun ganske lidt, et jordisk menneske kender til en virkelig menneskelig tilstand, og hvad den tredje universelle grundtype angår: englene, indskrænker jordmenneskets kendskab sig til fantasibegreber og vage forestillinger.

Det jordiske menneskes organismedannelse begynder i planteriget

Der findes også en livsform, vi kalder planteriget, og endelig en, vi kalder mineralriget. Sidstnævnte opfattes dog kun som stof og ikke som livsytringer af det jordiske menneske, og denne livsform har ikke betydning i de analyser, vi skal beskæftige os med i denne artikel. Hvad planterne angår, har de kun indirekte betydning for det, vi her skal beskæftige os med, idet de ikke har individuelle organismer; men eftersom de væsener, der senere i udviklingen bliver til dyr, begynder at udvikle deres organismer af materien i planteriget, må vi begynde vor analyserække her. Her begynder grundlaget for skabelse af de organer, som tilsammen udgør dyrets selvstændige og fysisk frigjorte legeme, her udvikles de

begyndende tendenser, der senere bliver syn, hørelse, lugt, smag os v, og i den sidste del af planteriget i særlige overgangsformer udvikles mavesæk og fordøjelsesevne. Planteverdenen er ikke udtryk for individuelt liv og bevidsthed, det er derfor, man kan skære stængler og grene af, uden at planten dør. Der vokser nye stængler og grene frem, og i mange tilfælde kan man endda få en afskåret gren til at slå rod og vokse. Hvis man ville skære et ben eller en arm af et dyr eller et jordmenneske, ville der ikke vokse noget nyt ud igen. Man står her overfor helt andre principper bag organismedannelsen end i planteriget. Planteorganismerne består af materie, som er organiseret efter bestemte love, der bl. a. bevirker, at de kan formere sig ved knopskydning. Der er ikke et enkelt jeg bag planteorganismen, et makrovæsen, således som det er tilfældet hos dyr og mennesker. Planten udgør ikke et i den ydre verden frigjort væsen med en selvstændig fysisk organisme, men planteorganismen består af en gruppe væsener, der endnu ikke er født til den fysiske verden, men må betragtes som en slags fostervæsener, der gennem udviklingen i planteriget og overgangsformer som kødædende planter og lignende gradvis når frem til at få kropslig individualitet, hvorefter de ikke mere er planter, men tilhører dyreriget. Væsen- ►

erne i dyreriget er blevet selvstændige og individuelle kropsligt set, de er fysisk fødte væsener, men de er endnu ikke frigjort mentalt set, der er de endnu fostre, som først vil opnå åndelig frihed, når de gennem mange inkarnationer som dyr og jordmennesker er nået frem til det udviklingstrin, jeg i mine analyser kalder “den store fødsel”.

Ude i naturen lever dyret som et flokvæsen

Det fysisk frigjorte dyr er mentalt set ét med sin arts individer, som det i planteriget fysisk set var ét med dem. Derved fremkommer det, man kalder flokbevidsthed. Det enkelte dyr er bundet til artens særlige instinkt, og alle artens væsener vil handle nøjagtigt ens i de samme situationer. Dette gælder naturligvis kun for de dyr, der lever deres liv i naturen uden jordmenneskers påvirkning. Når det drejer sig om husdyr og kæledyr, har påvirkning fra det jordiske menneske i mange tilfælde forkvaklet dyrenes instinkt, men hvor dyret får lov at være i naturens egen varetægt, er det et flokvæsen, der i sin adfærd ledes og dirigeres af sin særlige arts flokinstinkt. Hvorfor findes der så mange vidt forskellige dyrearter, som, foruden de fælles forplantnings- og selvopholdelsesinstinkter, er i besiddelse af instinktive kræfter, som er særegne for deres art og udviklingsbane? Også her må vi se tilbage på planteriget som udgangspunkt, vi må forstå, at alle levende væsener ikke har været i de samme ydre naturforhold under deres plantestadium. Nogle har været udsat for kolde egnes barske

klima, nogle for tempereret og andre for tropisk klima. Alle de forskellige variationer af kulde og varme, lys og mørke, fugtighed og tørke har ligesom været en slags støbeform for væsenernes udvikling. Alle disse påvirkninger af naturens kræfter har været medvirkende til at danne de ydre former både i planterige og dyrerige sammen med de kræfter i væsenerne, der fra en tidligere udviklings spirals guddommelige intuitionsrige er omdannet til automatfunktion i væsenernes instinkt-talentkerner.

Udviklingen fra dyr til jordisk menneske

I overgangen fra planterige til dyrerige begynder, foruden udviklingen af særlige fordøjelsesorganer, også en ændring i væsenernes seksuelle struktur. Der finder ti Evas skabelse” sted. Det vil sige, at de væsener, som tidligere i plantestadierne havde selvbefrugtning, nu fremtræder i selvstændige han- og hunorganismer, hvori det modsatte køns organer vel findes, men i helt latent tilstand. Adam og Eva i paradiset er dyrene, som lever i de lykkelige ægteskabers zone. Syndefaldet og uddrivelsen af paradiset begynder der, hvor dyret er ved at blive menneske, altså gennem alle de udviklingsstadier, jeg i mine analyser kalder det jordiske menneske. Den feminine pol i hanvæsenet og den maskuline pol i hunvæsenet begynder at udvikles, og med denne udvikling begynder en ny bevidsthedstilstand at eksistere, først i samarbejde, men efterhånden mere og mere i konflikt med den oprindelige dyriske bevidsthed. Denne nye

bevidsthedsdannelse er baseret på følelsens og intelligensens udvikling i væsenet, og med disse energiers udfoldelse slår det ind på nye metoder i kampen for tilværelsen. Foruden den gamle instinktbevidsthed, der tidligere var dominerende, får det nu en eksperimentalbevidsthed, hvorigennem det kan handle mere frit end før, samtidig med at den instinktbetonede automatfunktion stadig eksisterer, men langsomt degenererer, efterhånden som eksperimentalbevidstheden udvikles. Igennem denne frigørelse fra instinktet ved hjælp af det nye bevidstheds område griber væsenet uden at vide det ind i sin egen skæbnedannelse, det får lov at eksperimentere, men det må også tage følgerne og lære deraf. Dets selvopholdelsesdrift, som tidligere helt var instinktfunktion, bliver nu også dirigeret af den nye bevidstheds begær og længsler, men da væsenet stadig befinder sig i “junglen”, vil det sige, at det med sin eksperimentalbevidsthed skaber en mere og mere tt intellektualiseret jungle”.

Jordmennesket begynder at udvikle en individuel bevidsthed, det får ny begær og foretager intelligensbetonede eksperimenter med materien

De almindelige dyriske begær bliver ved den nye bevidstheds udvikling stimuleret og kommer til at udfolde sig på en ny måde, i forhold til hvilken dyrerigets drab er for intet at regne. Jordmennesket myrder løs, ja, det har fået muligheder for at mangfoldiggøre sin evne til at dræbe hundrede tusinde af gange gennem sine

eksperimenter med materien. Som plante var væsenet bundet til et bestemt sted sammen med andre væsener i en fælles organisme, som dyr blev det frigjort fra stedet og kunne bevæge sin egen organisme fra sted til sted, men det var stadig bundet til flokkens fælles bevidsthed. Som jordmenneske er væsenet ikke blot frigjort rent kropsligt set, men det begynder at udvikle en individuel bevidsthed, det begynder mentalt set at kunne bevæge sig fra ét sted til et andet. Det vil sige, at det så småt kan begynde at afvige fra sin floks eller sin arts traditionelle instinktelles fællesbevidsthed. Men selvom jordmennesket er blevet et mere frit væsen end planten og dyret, er det ikke ensbetydende med, at det kan nyde en virkelig frihed. Det er bundet til virkningerne af sin nye bevidstheds eksperimenter. Det viser sig, at tilfredsstillelsen af mange af de nye begær er absolut livsfarlig, først for omgivelserne og derefter som skæbne for væsenet selv. Det udfolder intelligensbetonede, raffinerede krigsmetoder, både i de store krige og i krigen i hverdagen mellem de enkelte mennesker, men der er også nogle af disse nye eksperimenter, som, selvom de også kan være til stor skade og lidelse for omgivelserne, først og fremmest underminerer væsenet selv både fysisk og mentalt. **Jeg tænker her på nydelsen af tobak, spiritus, narkotika og lignende, som også hører til det jordiske menneskes eksperimentalområde. Disse kunstige stimulanter ødelægger ved overdreven brug den fysiske organisme og nervesystemet, ja, ødelæggelsen kan gå så vidt, at jordmennesket nedbryder de talentkerner, ►**

hvormed det skulle bygge en ny fysisk organisme op i sin næste inkarnation, og derfor fødes det mere eller mindre fysisk eller psykisk svækket, i værste tilfælde som åndssvag. En sådan tilstand kommer væsenet gennem kommende inkarnationer ud af igen, men det har naturligvis betydet en stor svækkelse både i de psykiske og fysiske organer, som det tager tid at overvinde.

Gennem gudløshed og materialisme når jordmennesket frem til at forstå, at livsmysteriets løsning ikke findes i den fysiske materie

Blandt alle de eksperimenter, som udfolder sig i den jordmenneskelige tilværelse, er også åt, som har stor betydning gennem de negative virkninger, det påfører væsenerne. Det er eksperimentet: at leve uden Gud. Benægtelsen af Guds eksistens hører med til de frugter af kundskabens træ, som Adam og Eva eller det jordmenneske, som er uddrevet af dyrenes paradis, må nyde. Det tror en tid, at det er sig selv nok, alle dets eksperimenter indenfor videnskab og teknik går det til hovedet, og det mener, at det ad fysisk-eksperimentel vej ved at veje og måle og studere hastigheder og bølgelængder kan finde livsmysteriets løsning. Det bliver ateist og materialist. Men hvor meget et jordmenneske end kender til atomernes og mælkevejenes fysiske sammensætning og struktur, så vil det ikke kunne hjælpe det i dets personlige skæbne. Hele jordmenneskeheden repræsenterer i øjeblikket et udviklingsstadium, som er symboliseret i det ny testamente

som “den fortabte søn, der åd sammen med svinene”. De er altså ikke “svin” eller dyr mere, men de udfolder stadig med deres væremåde de dyriske principper og skaber et mentalt og fysisk helvede for det menneskelige, som også er i dem. Dette menneskelige, som snart lader sig bruge til livsødelæggende eksperimenter af de dyriske kræfter i jordmennesket, og snart vender sig mod disse kræfter og kalder dem “det onde”, bliver efterhånden i nogle jordiske mennesker så stærkt, at den fortabte søn begynder sin vandring tilbage til Faderen. Det vil sige, at jordmennesket begynder at lade de rent menneskelige evner og tendenser få overherredømmet i sin bevidsthed. Det bliver søgende, og det begynder at forstå, at livsmysteriets løsning ikke ligger i den fysiske materie, men i erkendelsen af oplevelsen af de åndelige kræfter, der sætter materiens bevægelser i gang, og som eksisterer både før organismernes skabelse og efter deres opløsning. Herigennem nærmer væsenet sig en frigørelse, som vil gøre det til et guddommeligt menneske. Gennem den frihed til, ved sine eksperimenter, at lære livslovene at kende, som det jordiske menneske har erhvervet, lærer det gennem mange liv eller fysiske inkarnationer, hvordan det virker, når man blander sine tanker og følelser med egoisme og magtbegær som basis, og det lærer efterhånden også, hvordan det kan skabe lys og fred omkring sig ved at blande sine bevidsthedsenergier som intellektualiseret følelse eller næstekærlighed; det har lært at kende forskel på godt og ondt, og som følge deraf begynder det at føle sig “ét med Faderen” og erhverve den guddommelige

frihed til at skabe, som Kristus udtrykte med ordene: “Hvad jeg gør, det gør jeg ikke af mig selv, men Faderen gennem mig”.

Jordmennesket udvikler sig til menneske og skaber en vidunderlig verden

Det er den rigtige mennesketilstand, og hos et så frigjort væsen, der ikke på nogen måde vil kunne tænke sig at misbruge sine evner, udvikles disse til, at væsenet med sin viljekraft får herredømme over den fysiske materie. Det må endnu inkarnere i en fysisk verden, men det sker ikke ved hjælp af en animalsk betonet akt og en fødsel gennem en kvinde, det sker ved, at væsenet materialiserer sig i en ny fysisk organisme, som det samme væsen er i stand til at dematerialisere, når det igen skal forlade den fysiske verden. Når engang de fleste væsener på jorden, af dem som nu er jordmennesker, inkarnerer og “dør” på den måde, da er denne verden blevet den ny himmel og ny jord, der tales om i Bibelen. Den ny himmel er en ny mental tilstand blottet for animalske tendenser, og den ny jord er den samfundsordning, den vidunderlige verden, som skabes af mennesker; der gør deres liv til et strålende kunstværk til gavn og glæde for helheden.

Verdensgenløserens udtalelse: “I er alle guder” bliver til virkelighed

Ovennævnte tilstand er det foreløbige strålende mål for den jordiske menneskehed, men der findes i denne ud-

viklings spiral endnu højere udviklingstrin, som man med en jordmenneskelig terminologi kan kalde engle. Har det jordiske menneske svært ved at fatte livsudfoldelsen i et rigtigt menneskerige, har det naturligvis endnu sværere ved at tænke sig til tilværelsesforholdene i de sfærer, hvor væsenerne har nået den kosmiske frihed, som “den store fødsel” kun er en lille begyndelse til. Væsenerne, som er hjemmehørende i disse zoner, har også frigjort sig fra materialisations-inkarnationer i fysisk materie og lever udelukkende i tankeverdenerne. Disse tilværelsesplaner udgøres af det fjerde og femte plan i spiralkredsløbet, nemlig visdomsriget og den guddommelige verden, her er væsenerne blevet totalt frigjort, her er de blevet “guder i guden”. Her er “sønnen”s lighed med “Faderen” blevet så stor, som den kan blive. Her finder virkeliggørelsen sted af det udtryk, verdensgenløseren brugte: “I er alle guder”. Disse engle eller gudesønner er Faderens talentkerner for skabelsen af nye verdener, nye kombinationer af de evige livs love. Deres livs sfære er Guddommens vågne dagsbevidsthed, her går livsoplevelsen over al jordisk forstand. Disse strålende verdener er hvert eneste jordmenneske på vej imod, når det søger at overvinde sin dyriske natur og elske sin næste som sig selv. ■

